

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: D. T. T.,** zastoupen Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou, se sídlem Sofijská 890/31, Děčín 2, adresa pro doručování: Masarykovo nám. 193/20, Děčín 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 8. 2003, č. j. 15 Az 647/2003 - 11,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Az 647/2003 - 11 ze dne 29. 8. 2003 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 11. 2002, č. j. OAM - 3843/VL - 16 - P16 - 2002, bylo rozhodnuto o zastavení řízení o udělení azylu podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě opravný prostředek k Vrchnímu soudu v Praze, o němž ve smyslu platné právní úpravy podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s“), rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem. Krajským soudem v Ústí nad Labem bylo vydáno usnesení ze dne 29. 8. 2003, č. j. 15 Az 647/2003 - 11, jímž bylo zastaveno řízení podle § 33 zákona o azylu; a o nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu. V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud uvedl, že v průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobce svévolně odešel z P. s. Č. Ú. dne 8. 5. 2003, tato skutečnost trvá a současné místo pobytu žalobce není

ani nadále známo. Soud proto ve smyslu ustanovení § 33 zákona o azylu řízení zastavil, neboť nebylo možno zjistit místo pobytu žalobce a tato skutečnost bránila nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci. Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 1. 12. 2003 k poštovní přepravě kasační stížnost, jež byla krajskému soudu doručena 2. 12. 2003.

Stěžovatel opírá svoji kasační stížnost o důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jak vyplývá z obsahu podání. Stěžovatel namítá nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení, neboť mu krajským soudem pro řízení před ním nebyl ustanoven opatrovník ve smyslu ustanovení § 29 odst. 3 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., podle kterého soud ustanoví žalobci neznámého pobytu opatrovníka. Dále stěžovatel namítl, že již v podání žádosti o udělení azylu uvedl místo pobytu, na němž se bude zdržovat, a to sice u svého příbuzného na adrese: Z. 1425/5, P. 4. Z těchto důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že jak jeho rozhodnutí, tak i usnesení krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Má za to, že (jak stěžovatel sám uvádí v kasační stížnosti) ochranu před náhodným nezastižením zaručuje devadesátidenní lhůta uvedená v § 33 zákona o azylu. Má za to, že ustanovení § 33 zákona o azylu je v tomto případě ustanovením speciálním, které má přednost před subsidiární úpravou stanovenou v občanském soudním řádu, a podle § 29 odst. 3 o. s. ř. není ustanovení opatrovníka v případě účastníka, jehož pobyt není znám, obligatorní. Dále uvádí, že ve správním spise není jediný doklad o tom, že by stěžovatel oznámil úmysl změnit místo pobytu ve smyslu § 77 odst. 2 zákona o azylu, resp. o tom, že by byl Ministerstvem vnitra stěžovateli udělen souhlas k pobytu v soukromí. Žalovaný považuje proto kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí, rovněž neshledává důvody k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutím Ministerstva vnitra dne 12. 11. 2002, č. j. OAM - 3843/VL - 16 - P16 - 2002, bylo řízení o udělení azylu podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu zastaveno, neboť žalobce se opakovaně bez řádné omluvy nedostavil k pohovoru, ačkoliv byl o termínech obou pohovorů určených na den 25. 10. 2002 a na den 11. 11. 2002 řádně vyrozuměn, a stav spisového materiálu neumožňoval správnímu orgánu rozhodnout ve věci. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce podal v zákonné lhůtě opravný prostředek, o němž rozhodl v řízení o žalobě ve smyslu platné právní úpravy příslušný Krajský soud v Ústí nad Labem, jenž usnesením ze dne 29. 8. 2003, č. j. 15 Az 647/2003 - 11, řízení podle § 33 zákona o azylu zastavil. V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud uvedl, že v průběhu řízení před soudem bylo zjištěno, že žalobce svévolně odešel z P. s. Č. Ú. dne 8. 5. 2003, tato skutečnost trvá a současné místo pobytu žalobce není ani nadále známo, a proto soud ve smyslu ustanovení § 33 zákona o azylu řízení zastavil, neboť nebylo možno zjistit místo pobytu žalobce a tato skutečnost bránila nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci. Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem podal žalobce dne 1. 12. 2003 kasační stížnost.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná, stěžovatel namítá důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Dříve, než soud začne rozhodovat o věci samé, musí přezkoumat dodržení zákonných podmínek pro řízení o kasační stížnosti. Základní podmínkou je včasnost podání kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud uvádí, že ze soudního spisu je zřejmé, že usnesení o zastavení řízení si stěžovatel osobně vyžádal dne 28. 11. 2003, jak je uvedeno v úředním záznamu, avšak tato skutečnost již nebyla soudem zohledněna v doložce právní moci rozhodnutí. Dnem nabytí právní moci usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Az 647/2003 - 11 ze dne 29. 8. 2003, tedy není 16. 10. 2003, jak je nesprávně uvedeno na doložce právní moci, nýbrž toto usnesení nabylo právní moci dne 28. 11. 2003, kdy bylo doručeno žalobci. Kasační stížnost podanou stěžovatelem k poštovní přepravě dne 1. 12. 2003 je tedy nutné pokládat za včasnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal řízení před krajským soudem, které předcházelo vydání kasační stížností napadeného usnesení o zastavení řízení a zjistil, že krajský soud pochybil, když zastavil řízení se stěžovatelem, který byl neznámého pobytu, aniž by mu ustanovil k ochraně jeho práv opatrovníka podle ustanovení § 29 odst. 3 o. s. ř. Krajský soud v odůvodnění usnesení uvedl, že řízení je zastavováno podle § 33 zákona o azylu, neboť nebylo možno zjistit místo pobytu žalobce a tato skutečnost bránila nejméně po dobu 90 dnů rozhodnutí ve věci. Nejvyšší správní soud k tomu však konstatuje, že Krajský soud v Ústí nad Labem pochybil, když stěžovateli neustanovil k ochraně jeho práv opatrovníka, přestože dospěl k závěru, že je neznámého pobytu. V dané věci bylo řízení zastaveno podle § 33 zákona o azylu, aplikovaného pomocí § 47 písm. c) s. ř. s., a pokud měl krajský soud za prokázané, že stěžovatel je neznámého pobytu, měl mu před vydáním usnesení o zastavení řízení ustanovit opatrovníka.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná pro vady řízení před krajským soudem, jež měly za následek nezákonné rozhodnutí o zastavení řízení, a proto kasační stížností napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, v němž je tento vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud v Ústí nad Labem v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. prosince 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu